

In 1943 werd het Joodse ziekenhuis door de Duitse bezetters leeggehaald. De patiënten werden op transport gesteld naar Westerbork. Dr. Elzas was thuis en werd gewaarschuwd. Zonder zich te bedenken nam hij zijn koffer en ging mee. Hij liet zijn patiënten niet in de steek. Later werd hij naar Barneveld overgebracht, waar ook zijn vrouw en een deel van het gezin, dat niet was ondergedoken, verbleef. Vandaar werden zij in september 1944 naar Theresienstadt overgebracht met de uiteindelijke bedoeling: de vernietiging. Daar werd de familie Elzas door de Russen bevrijd. Een dochter had in het kamp evenwel het leven gelaten.

In juni 1945 keerde het gezin naar Nederland terug. Al direct realiseerde Elzas zich dat de overgeblevenen alles in het werk moesten zetten om het geschonden Joodse leven, hoe gedecimeerd de Joodse gemeente Rotterdam ook was, weer op te bouwen. Hij werd al spoedig lid en vice-voorzitter van de Kerkeraad en na het overlijden van mr. Martin Levie, voorzitter. Voor het personeel van de Joodse gemeente werkte hij mee aan een pensioenregeling, hoewel hij geen financieel deskundige was.

Het bleek al snel dat het geen zin had een nieuw Joods ziekenhuis in Rotterdam te stichten. In februari 1946 werd dr. Elzas hoofd van de interne afdeling van het ziekenhuis aan de Coolsingel, waar hij in 1953 op 65-jarige leeftijd met pensioen ging. Bij zijn afscheid van dit gemeente-ziekenhuis werd hij benoemd tot Officier in de orde van Oranje-Nassau.

Elzas, die een groot kenner was van het voorzangerschap, het gazzanoet, ontving van de toenmalige Opperrabbijn J. Tal de choweir-titel, in Joodse kring een hoge onderscheiding waarmee hij zeer was verguld. Hij heeft voor het herstel van het Joodse leven bijzonder veel gedaan.

Diep godsdienstig als hij was aanvaardde hij beslissingen van het opperrabbinaat, zij het niet voetstoots. Als hij een afwijkende mening had, besprak hij die te bevoegder plekke. Ook ten aanzien van de Joodse Staat was hij, hoewel zionist zijnde, niet blind voor fouten, maar waar hij kon steunde hij de opbouw van Israël dat hij verscheidene malen bezocht. Zijn vrouw, die hem in zijn werk en in zijn Joodse leven een grote steun is geweest, ontviel hem door de dood in mei 1965.

Dr. Elzas, die bij zijn collega's zeer was gewaardeerd, heeft veel gepubliceerd, nationaal zowel als internationaal, over uiteenlopende onderwerpen, vooral evenwel op het gebied van de diabetes, maar ook op Joods-medisch gebied, waar hij relaties wist te leggen